



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ulrichi Hvtteni Eqvitis Germani Opera Poetica

Hutten, Ulrich von

[Frankfurt am Main], 1538

VD16 H 6395

Ad Clarissimvm Eqvitem Eyteluolsum de Lapide Sueuum, Magistrum Curiae, et ciuitatis Moguntiae Praefectum, Vlrichi de Hutten Eq. Ger. in Panegyricum sequentem praefatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13027

CAPNIONIS.

quodam fit Christianæ religionis fato, cui uos obsecrata luce, pudēdas inuexistis tenebras, quibus nos expulsi ac effugati, Christianum dijs atq; hominibus plaudentibus illustrabimus orbem. Renatus est Hieronymus. Nouum Testamentum lucem induit. Multa ex Hebræo, multa ex Græcis eruuntur. Ardet opus. Interea uos quid agitis, cur quis Theologos uos uocet? Nempe hoc, ut agentem hæc Capnionem, literis ac temporum nostrorum gloriæ adimatis. Proinde laqueum sumite. Multorum ore uobis canitur, quorū non idcirco sum ego optimus, quia primus, sed idcirco primus, quia minimè patiens moræ. Vos igitur moneo coniurati, adeste, incumbite, ruptus carcer est, iacta alea, regredi non licet, obscuris uiris laqueū præbui, nos uicissim herbam sumemus.

IN LAUDEM REVERENDISSIMI ALBERTI ARCHEPISCOPI Moguntini, Vlrichi de Hut. Eq. Ger. Panegyricus.

AD CLARISSIMUM EQVITEM EX teluolfum de Lapide Sueuum, Magistrum Curie, et ciuitatis Moguntinæ Præfectum, Vlrichi de Hutten Eq. Ger. in Panegyricum sequentem præfatio.

N

P R A E F A T I O .

NE me cunctatorem uoces diutius, neue pro-
missorum putes immemorem, Eyteluoise or-
natissime, exhibeo Panegyricum in exceptionē Mo-
guntinam illustris. Principis, ac Archiepiscopi Al-
berti, scriptum à me his diebus, imò effusum. Scis .n.
quantillo temporis spatio, qua fortuna, quo rerū me-
arum statu compositum libellum in lucem ædam. Et
ut scis, ita non potes ignorare, in quod me discrimen
fame egeris. Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμεν ἐπὶ χθονὶ φῶ-
λ' ἀνθρώπων. Quòd si quid unquam negare tibi po-
tuissem, hoc negassem profecto. Et si per te licuisset,
quanta me diu boni infamia liberassem? Neq; uero tã
stultus sum, ut mihi exemplar Albinus cuiusdam, apud
lectores precipitate æditionis ueniam deprecet, quæ
admodum ille arroganter tractatæ græcitatæ. Abeat,
exeant, & iudicio suo pereant infaceti ioci, inargutæ
nugæ, inamœna & inepta poëmata. Malo, dum tibi
obsequar, errasse deprehendi, quàm non obsecutus in-
gratitudinis uitio notari. Debetur hoc pulcherrimis
tuis in me meritis, debetur absolutissimis Alberti uir-
tutibus, tanto omnium per Germaniam principū op-
timi maximiq; quanto ego sum omnium ibidem poë-
tarum pessimus. Quòd si erratum à me est, hoc pri-
mum consolabitur, quod non potest non multos in cõ-
similem errorem adducere Alberti bonitas. Ως ὁδ' ε-
πᾶσι φίλος κ' τιμίος ἐσίη. Deinde quòd te moni-
tore ædidi, cuius amor ac reuerentia apud uniuersos
politioris literaturæ assertores tanci sunt, ut uel gra-
uiores

PRAEFATIO,

iuori delicto ueniam ac gratiam pepererint. Modò
 in hoc principe ita sunt omnia summa, ut nō opus sit
 legentium fidem prece aut precio captare, nec ego un-
 quam dixerō hoc, quod ille scriptum reliquit, locutiū
 se de Cyro, non quod talis fuerit, sed quod talis esse de-
 buerit. Adulandi uero studium adeo semper à mori-
 bus meis absuit, ut nihil unquam remotius. Ad quod tu
 scis, & annos iā plus quinq; diuersa mea fortuna ex-
 pertus es. Quid igitur hæc ædi oportuit? an ut hunc
 quem laudo, ad uirtutem capeffendam inuitarem? mi-
 nime uero, sed ut ingenia æqualium ad scribendū ex-
 citarem, & excitabo sanè, nam quotusquisq; erit, quē
 uisis his non iuuabit statim scribere meliora? Et sunt
 fortasse, qui poterunt, multi, me autem sic uinci nō
 pigebit. Porro Albertus non est is, cui dici conue-
 niat illud, quod huic Homericō dicitur: Οὐ χρεὶν ἄνε-
 νύχιον εὐδαιμον Βουλκφόρον ἀνδρα ὦ λαοί τ' ἐ-
 πειτεράφαται κ' ἰσόσα μεμύλε. Ipse ex semet
 talis est, qualis esse debet, & quales esse, paucis adhuc
 contigit. Adeo omnes sunt in illo naturæ dotes ex-
 imiæ, ornamenta fortunæ cumulatifima. Sed ut sit Pá-
 negyrico locus, non dicā de illo plura, ad te reuertar
 Eytelwolfe, quem ego reor non sine magna deorū im-
 mortaliū benignitate coniunctū huic principi, ὡς ἀεὶ
 εἰ τὸν ὁμοῖον ἀρεῖ θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Possum sup-
 plicare dijs hoc de te, quæ ille de suo Nestore. Utinā tui
 similes multos haberet Germania, iam. n. barbari esse
 desineremus, nec nostri nos puderet, dicam. n. inuiti.

P R A E F A T I O.

Et tamen dicere iubet meus dolor, multorum detri-
 mentum. Vides qui in nostrum ordinem pessimi mo-
 res inuasent, ut qui hos contemplatus fuerit, rectius
 Centauros, quam equites Germanos dixerit, quisquis
 enim nunc studia literarum bonæ indolis adolescens
 sequitur, cum illi statim tanquam exortem omnis di-
 gnitatis, ab imaginibus maiorum suorum degenerem,
 ac sui dissimilem, despiciatui habent, eum rident, eum
 subsannant, ei medium digitum ostendunt, quo factum
 est, ut iam multi, qui procul dubio clarissimi eiusuri
 erant, retrò pedem contulerint, ac uulgari opinioni
 adhaerent. Possem nominare aliquos, et tu uidisti
 innumerabiles. Illos uero Centauros quotidie audi-
 mus nobis obstrepentes, et ut sunt *ἄγριοι ἄγριον*
καὶ ἐπιεργία φρονεούτες, se solos putant, in quos
 reponi debeat omnis patriæ spes ac fiducia, per se ue-
 nos omnia domi forisque gerenda esse autumant, se so-
 los nobiles existimant, cœci medijsfidius obtusi, et
 Cimmerijs tenebris hebetiores. A quorum moribus tu
 intelligis, quantum abhorreat meus gentilis Frobinus
 Huttenus, nam cum literas ignoret, ea qua multi iniu-
 ria à studijs olim distractus, ita tamen de literis ac lite-
 ratis omnibus tenet ac loquitur, ut in studijs literarijs
 soaluisset credas. Ea est erga omnes humanitate, ea in-
 iuuando me benignitate ac munificentia perspectus
 est: et quando non uidisti hunc ingeniosum, quo-
 ties in mearum calamitatum historiam aliquam inci-
 dit: Quando non reprehendit illorum stultitiam ac fo-
 pera

PRÆFATIO.

perbiam, qui seipſos ignorant, & bonos contemunt?
 Nanq; ut noſti, οὐ υῶς ἐνὶ κενταύροισιν. Tu uero
 unus ē paucis quanta felicitate coniunxiſti hæc, nego-
 cia rei militaris, & ocium ſtudioſiſſimarum literarum? quæ te hi-
 ſtorie latent? quas fabulas ignoras? quæ carmina non
 legiſti? Prudentia uera & rerum gerendarum peritia
 in te notior eſt, quàm ut à me prodi debeat. Talem te
 apud Inuictiſſimum Cæſarem Maximilianum præ-
 ſtituſti, tali te uſus eſt Ioachimus Marchio, talis apud
 hunc Albertum maxima omnium noſtrum utilitate,
 & Reipub. Moguntinæ commodo haberiſ. Indicāt
 item opes te tuæ, maſteſtat ſplendor, dignitas ac po-
 tentia, quæ tu omnia onus ac impedimentum ocij tuſ
 appellare ſoles mira et inaudita modeſtia. In quo enim
 rectius hæc cumulata uidentur, quàm in te? Ἐδλῶς
 γὰρ ἀνδρῶν ἰδὲ καὶ τῶν ἰδὲ καὶ τῶν οὐκ ἔστιν. Quid dicam,
 quàm te inuitus deſeruerit alter frater, quàm cupi-
 dus alter abſtraxerit? Deinde quàm memorabile uer-
 bum, & omni poſteritate dignum retorſiſti in illum
 Marchum equitem, qui cum te pro concione inſolen-
 tius obiurgæſſet, dicens: non eam eſſe ætatem, ut poſ-
 ſis iam tanta meminiffe, reſpondiſti: At tu ô ſenex tan-
 tum ea in memoria habes, quæ annis quadraginta, aut
 paulò pluribus acta ſunt, ego uero etiam ea ſcio, quæ
 duobus aut tribus retro millibus. Ibi te extemplo cir-
 cumſtantium fauor ac applauſus excepit, illum ſua cō-
 fuſio operuit. Laudo igitur te Eyteluolſe, ac noſtro
 ordini gratulor, qui te, tanto uiro ruſticitatis famam

PRAEFATIO.

exiit, es enim exemplum multis, & iam ita me animasti, ut nondum poeniteat eorum laborum, quos annis iam decem turbulētissimis fortunae tempestatibus, per Germaniam simul ac Italiam, amore literarum exhausi, & parebo posthac libenter tuis monitis, meo etiam periculo. Quorsum enim non concedam ei, qui sic de me, sic de bonis omnibus meritus est? Sed ut meum de Panegyrico consilium planè intelligas, nihil unquam cupidius scripsi, nihil ardentiore zelo composui: uerum ab ædendi proposito absterrebant multa, metus in primis, ne non satisfactum tanti hominis, inò tanti numinis uirtutibus uideretur, ingenij mei paruitate, deinde aliorum periculum, quos sepe uidi, cum famæ ac gloriæ studerent, in contemptum & infamiam deductos. Age uero lege nunc Panegyricum istum, quem toties nomino, dolendum uere cundie meæ spoliū, et eo animo lege, quo scriptus à me est, non quo æditus, ac boni consule.